

de
Gouden
Kandelaar

**ENKELE PRINCIPES VAN HET
HUIS VAN GOD**

T. Austin-Sparks

Aflevering 1

ENKELE PRINCIPES VAN HET HUIS VAN GOD

Lees: Psalm 132.

“Toen begon Salomo met de bouw van de tempel te Jeruzalem op de berg Moria, waar de HERE aan zijn vader David verschenen was; op de plaats die David daarvoor had bestemd, op de dorsvloer van de Jebusiet Ornan” (2 Kron. 3:1).

Er zijn veel schriftplaatsen in verband met ons onderwerp, die we eigenlijk zouden moeten lezen. Ik denk niet dat we van mening verschillen, als ik zeg dat het centrum van Gods aanwezigheid onder de mensen, namelijk het huis van God, een zaak is van het hoogste belang. Ik noem het het centrum van Gods tegenwoordigheid, omdat het huis van God eigenlijk alles omvat wat van belang is voor de Here.

Uiteindelijk zal al Gods voornemen zijn uitdrukking vinden in dit Huis.

God zal Zichzelf door Zijn huis openbaren. We willen het oudtestamentische type, de tempel, samen overdenken, zodat we iets van de principes gaan verstaan, die de basis, het fundament van die centrale woonplaats van God vormen.

De triomf van geloof en gehoorzaamheid

Het gedeelte dat we gelezen hebben is een belangrijke sleutel tot historische en geestelijke waarheden. Het eerste principe van het huis van God, de woonplaats van de Here, is de triomf van geloof en gehoorzaamheid daar waar al het andere op niets is uitgelopen.

Al Abrahams hoop en verwachtingen en al de belofte Gods en het verbond van God met hem, waren gericht op Isaäk, los van Isaäk had Abraham niets.

En toen sprak God: “Neem toch uw zoon ... Isaäk ... en offer hem tot

een brandoffer” (Gen. 22:2). Met de woorden van Job: “Werp uw schat weg in het stof” (Job 22:24, Eng. vert.). En de schrijver van de Hebrëenbrief benadrukt, dat hij, om wie het verbond en de belofte draaiden, door Abraham ten offer gebracht werd (Hebr. 11:17,18). Van de menselijke kant bekeken sneed Abraham de slagaders van het leven door, waardoor hij alle hoop, elk vooruitzicht en iedere mogelijkheid prijs gaf; van die kant bekeken viel alles in duigen.

Het brandhout, het altaar en het mes waren klaar. Maar geloof triomfeerde door gehoorzaamheid, en deze zelfde berg Moria werd later de plaats van de tempel, het huis van God. Gods huis wordt altijd op deze grondslag gebouwd.

Dit wijst naar Golgotha.

Vanuit zuiver menselijk standpunt bekeken was Golgotha het eind van alle hoop. De schap werd weggeworpen in het stof; het was as, een definitief einde.

We weten hoe het was voor hen die daar om het kruis heen stonden: het scheen het einde van alles. Maar bekeken van de kant van die ene centrale figuur van dit grote universele drama, was het gehoorzaamheid des geloofs tot de dood, ja tot de dood des kruises; en het huis van God werd en wordt daarop gebouwd.

Het is een principe, het is de grote realiteit van Christus. Maar het is zeer praktisch in zijn toepassing, namelijk dat het huis van God alleen grond, gefundeerd en gebouwd kan worden als dit principe in werking is.

Het afleggen van het leven

Het tweede, nauwverwante principe is het voortdurende afleggen van het eigen zieleleven in de gemeente, het prijsgeven van het eigen leven in gehoorzaamheid en geloof, daar waar alles donker is, daar waar alles hopeloos lijkt.

Toch wordt er van ons een stap van gehoorzaamheid gevraagd, waarin we dat moeten doen wat volledig zonder uitzicht en hoop lijkt en dat daarom betekent dat we ons eigen leven moeten afleggen.

Dit is de wijze waarop er gebouwd wordt. Zo is het altijd geweest. Als jonge mannen en vrouwen al de vooruitzichten van deze wereld opgegeven hebben, al hun schatten in het stof hebben geworpen en op het bevel des Heren verder getrokken zijn, is heel hun menselijke toekomst in duigen gevallen. Maar zo is de gemeente gebouwd. En niet allen in grote dingen, zoals je roeping, maar ook in de kleine, dagelijkse dingen; voort-

durend een opgeven van eigen belangen in gehoorzaamheid aan de Here, in geloof in de Here. En zo gaat het bouwen verder.

Ik zou dit in details kunnen uitwerken en aantonen hoe dikwijls de groei van het huis van God vertraagd en tot stilstand gebracht is, door iets achter te houden waar de Heer Zijn vinger bijgelegd heeft: “Ik wil dat.”

Dit is echter het algemene principe, de triomf van het geloof door gehoorzaamheid, als alles in het stof is.

Abraham geloofde God, en die grote triomf gaf God de plaats voor Zijn tempel, het grote voorbeeld en het type van dat geestelijke huis, dat centraal staat omdat Gods voornemen daardoor volbracht zal worden.

God woont op zo'n plaats. Maar dit centrale moet door de diepten heen. Dat wat het hart van Gods tegenwoordigheid is, waar Hij Zichzelf aan bindt, zal meer dan iets anders ontkleed worden. Dit brengt een diep werk met zich mee waar het geloof tot volkomenheid wordt gebracht door zeer diepe beproevingen.

Gemeenschap met God in Zijn opofferende liefde

Hiermee samenhangend is die factor van volmaakte gemeenschap met God in Zijn opofferende liefde.

Zoals Abraham heeft God Zijn Zoon, Zijn Geliefde, niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven. Hier treedt Abraham in gemeenschap met Gods opofferende natuur, het geven, koste wat het kost, van de liefde van God. Dit is de enige wijze waarop het huis van de Here tot stand komt. Een geven, dat iets kost vanwege de liefde.

Het is heel duidelijk dat Abraham God meer liefhad dan Isaäk, hoeveel hij ook van hem hield. Abraham zag, dat gehoorzaamheid belangrijker was dan deze kostbare schat voor zichzelf houden; en dat is liefde.

Dit is wat de Bijbel noemt de vreze van de Here, dat element van vreze in liefde. Ik weet zeker, dat u weet wat dit betekent. Als iemand voor u heel belangrijk is en u stelt zijn liefde op hoge prijs, dan zult u niet graag die andere willen teleurstellen. Dat is de aard van de vreze van de Here.

Abraham vreesde God. Het huis van God wordt op zo'n vreze gebouwd.

Het is zeer praktisch en voor iedere dag, de liefde van God in onze harten die ons bereid maakt het kostbaarste te offeren.

De heerlijkheid van de mens vernederd

Als we nu van Abraham naar David gaan, zien we dat deze dorsvloer van Ornan, de plaats van de tempel, het ondermijnen betekent van het mensverheerlijkende werk van de satan en de diepe vernedering van de mens zelf.

U herinnert u dat satan David in het hart gaf om Israël te tellen, iets wat zelfs een vleselijk iemand als Joab doorzag, want hij zei: “De Here moge aan Zijn volk nog honderd maal zoveel toevoegen als er nu zijn. Zijn zij niet allen dienaren van mijn heer? Waarom moet daardoor een schuld op Israël komen?” (1 Kron. 21:3).

De Here heeft zeer veel gedaan en zal nog meer doen, maar begin geen hoofden te tellen om zo te zien hoe groot uw leger is en te roemen in de grootheid van uw koninkrijk. Joab was een vleselijk mens, maar het schijnt wel dat sommige vleselijke mensen meer zien van de principes dan de christenen.

Maar David zette goddelijke wijsheid en goede menselijke wijsheid aan de kant en stond erop dat Israël geteld werd. U kent het resultaat. Alles kwam voort uit satans ingeving aan David om iets te doen dat de mens zou verheerlijken en zijn prestaties zou opblazen. Maar de Here greep in en sloeg meedogenloos toe en dat satanische werk van mensverheerlijking werd ondermijnd en de mens diep vernederd.

David was een zielige figuur, toen hij daar op de dorsvloer van Ornan stond. O, die mens is nu vernederd tot het stof toe.

Dit moet gebeuren voordat er sprake kan zijn van het bouwen van Gods huis. Satans werk om de mens groot te maken moet volledig ondermijnd worden. De heerlijkheid van de mens, en het verlangen van de mens naar roem voor zichzelf, moet vernederd worden. Dit is een huis voor de Naam van de Here en voor geen enkele andere naam in de hemel, op de aarde of in de hel. “Mijn eer, zegt de Here, zal Ik aan geen ander geven” (Jes. 42:8).

Dit is voortdurend het werk van de Here. O, die afschuwelijke openbaring van het menselijke vlees in de goddelijke dingen. O, de menselijke reputatie die men vestigt in de dingen van God. O, het genoeg om een plaats in te nemen in de gemeente. O, hoe dikwijls is dit vlees actief voor eigen genoeg en bevrediging.

De Here slaat het, keihard, om er zeker van te zijn dat Zijn huis op het juiste fundament gebouwd wordt, niet op iets van onszelf, we moeten dit inzien.

“Here, gedenk aan David, aan al zijn moeiten” (vernederingen, Eng.

vert.; Ps. 132:1). Eigenlijk zegt David hier: “Hoe heb ik me vernederd. Ik heb mijn ogen geen slaap gegund, ik liet me niet door mijn bed verleiden, ik genoot niet van mijn eigen huis; ik heb me vernederd, me dit alles ontzegd, ten einde een plaats te vinden voor de Here.” En de Here wil deze vernedering van ons zien. Hij brengt deze verbreking van de mens tot stand, opdat het huis een goed fundament zou hebben.

Dit is de verklaring van Zijn handelen met ons. Hij staat niet toe, dat wij iets zijn. Als we werkelijk de woonplaats van God zullen zijn, dan kunnen we niets in onszelf zijn.

Zoek niet naar een reputatie, probeer geen indruk te maken, sta niet op uw eigen waardigheid, doe op geen enkele wijze iets wat u een voor-aanstaande plaats bij mensen geeft, zodat ze een hoge dunk van u krijgen. De Here kan dit onmogelijk door de vingers zien. Daarom moeten we dit alles tot op het laatste beetje kwijt en erkennen wat we in Gods ogen zijn. Hij zal dat tot stand brengen; als we daarom proberen de mensen een andere indruk van onszelf te geven dan wat we werkelijk zijn, om daar winst uit te slaan, dan handelen we in tegenspraak met het principe van het huis van God.

Alle eigendunk, elk verlangen om erkend te worden moet eraan. Het moet volkomen uitgeroeid worden. Het huis van God wordt hierop nooit gefundeerd.

God wil het niet hebben. De mens wordt vernederd en al het andere is het werk van de duivel. Het komt van hem in wiens hart hoogmoed gevonden werd.

De plaats waar barmhartigheid en oordeel elkander ontmoeten

Mag ik u vervolgens eraan herinneren dat de dorsvloer van Ornan, de plaats voor de tempel, de plaats was waar het oordeel en de barmhartigheid elkaar ontmoetten. Er moet eerdeel zijn. Dat was ook zo in het geval van David. Maar het oordeel is slechts één kant. Het oordeel en de barmhartigheid ontmoetten elkaar die dat op de dorsvloer en kusten elkaar en het resultaat was de tempel. Het oordeel moet beginne bij het huis van God (1 Petr. 4:17), maar geprezen zij God, het is geen oordeel dat leidt tot volkomen verwoesting. Het is barmhartigheid vermengd met oordeel, en het einde is de triomf van de barmhartigheid over het oordeel. Dat is Golgotha, dat is het huis van God.

We zullen telkens weer zien, dat het zo is. Er moet oordeel zijn en dat beseffen we heel goed. De Here laat geen dingen passeren die in strijd zijn

met de principes van Zij huis. Als we maar beseften, zoals Paulus de Corinthiërs probeerde duidelijk te maken, dat er velen vandaag lijden op allerlei wijzen omdat ze de principes van het huis van God niet in acht nemen (1 Cor. 11:30).

Maar o, God doet dit alleen maar om tot barmhartigheid te kunnen komen. Barmhartigheid is Zijn uiteindelijke doel. Dit is Zijn fundament en hierop bouwt Hij Zijn huis.

God is de mens niets verschuldigd

In Gods huis is niets waarvoor de mens dank verschuldigd is. David staat hierop nu hij zich bewust is geworden van goddelijke principes. De vuurgloed van de beproeving doet ons deze principes zien. Bij een andere gelegenheid had David dezelfde ervaring. U herinnert u hoe de ark op de wagen gezet werd. David had de Schriften vergeten. Hij ging door een tijd van lijden totdat hij uiteindelijk het goddelijke principe in het Woord van God ging zien, en daarnaar handelde (1 Kron. 15:13,14).

In deze geschiedenis wordt hij zich opnieuw bewust van de principes. Toen Ornan David de dorsvloer wilde schenken, zei David: “Nee, maar ik wil u de volle prijs geven. Niemand zal ooit kunnen zeggen dat het huis van God iets verschuldigd is aan de mens; niemand mag later ooit kunnen zeggen: “Ja, ik heb dat aan God gegeven; die plaats waar de tempel gebouwd is, is mijn geschenk.”

Nee, Ornan wordt volledig betaald. De mens heeft in Gods huis geen plaats als schuldeiser, er is niets verschuldigd aan een mens. Hij is volkomen uitgekocht. Dat kunt u zelf toepassen.

Het dorsen van het graan

Dit was een dorsvloer, de plaats waar alles uitgedorst wordt voor de Here. Geen kaf hier; niets wat niet werkelijk is, niet echt, niet waar, niet zuiver, niets wat niet opbouwend is. Het moet echt koren zijn. God zoekt altijd dit tot stand te brengen. Het huis van God is een dorsvloer. Al ons kaf, onze ijdelheid, onze leegheid gaat er aan, alles wat er eigenlijk niet toe doet. God zoekt datgene wat Zijn huis bouwt, of om een ander beeld te gebruiken: Zijn lichaam, Hij zoekt koren.

Het kaf moet verdwijnen. Juist in onze verhouding met de Heer, als Zijn volk, dat Zijn huis vormt, zien we hoe Hij de wan gebruikt, hoe Hij dorst, om al onze ijdelheid, onze onechtheid, ons kaf te doen verdwijnen.

Maar door dit te doen, krijgt Hij er iets anders voor: werkelijkheid, dat wat vast staat, wat standhoudt, wat voedt. Dit is de basis van Zijn bouwwerk.

Alles wat we gezegd hebben, moet in ons op zeer praktische wijze uitgewerkt worden. De beelden die in deze geschiedenissen gebruikt zijn, zijn slechts typen en symbolen, maar de werkelijkheid ervan is in de hand van de Heilige Geest, en Hij zal zonder ophouden doorwerken tot het vervuld wordt in het leven van Gods volk.

Laten we erop toezien dat als Hij in ons aan het werk is, Hij onze volledige medewerking heeft.